

STRATFORDIN MURHA

MIKE HOLLOW

BAZAR

MIKE HOLLOW

**STRATFORDIN
MURHA**

Suomentanut Hanna Arvonen

BAZAR

BLITZ-sarjassa ilmestynyt:
West Hamin murha (2026)
Canning Townin murha (2026)
Custom Housen murha (2026)
Stratfordin murha (2026)

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos
Suomentanut Hanna Arvonen
Suomenkielinen laitos © Hanna Arvonen ja Bazar kustannus 2026
Englanninkielinen alkuteos *The Stratford Murder*
Copyright © 2018 Mike Hollow
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-403-702-0

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Jackielle: sisarelleni, ystävälleni

LUKU 1

Nainen mietti, miltä tuntuisi sillä hetkellä, kun ruumis räjähtää kappaleiksi. Ehtisikö sen tajuta ennen kuin lakkaisi olemasta? Vai jäisikö jokin osa elämään vielä kuoleman jälkeenkin ja muistaisiko se tuskan? Hän pyyhkäisi ajatuksen mielestään. Hänen oli keskityttävä kiireellisempiin asioihin, kuten siihen, ettei hän putoaisi rikkinäiseen viemärikaivoon pimennyksen keskellä.

Hän oli tottunut työntämään ajatuksia mielestään. Töissä häntä sanottiin käytännön naiseksi. Sellaiseksi, joka hoiti työnsä. Joka pärjäsi. Nyt hän pärjäsi tekemällä päivätöitä ja olemalla ilmaluvoja öisin. Aluksi, kun todella isot ilmahyökkäykset olivat alkaneet syyskuun alussa, hän oli ollut toki hermostunut, mutta ei silloinkaan paniikissa niin kuin jotkut – miehet mukaan lukien. Kuten aina, hän vain hoiti työnsä. Nyt, kuusi viikkoa myöhemmin, jos pommi putosi kadunkulman taakse ja tuhosi talon tai pari, hän tuskin edes hätkähti. Joidenkin mielestä ei ollut luonnollista, että nainen saattoi olla niin vahva, mutta hän tiesi, että naiset pystyivät siihen aina.

Eivät tietenkään kaikki naiset. Hän näki joka yö esimerkin erilaisesta naisesta yhdessä julkisista pommisuojaista, joissa hän partioi: uupuneen näköinen, suunnilleen hänen

ikäisensä olento, joka mutisi rukouksia miehensä, lastensa ja kotinsa puolesta ja tärisi pelosta, että menettäisi kaiken. Mutta juuri se oli ero heidän välillään: Sylvia Parksilla ei ollut mitään menetettävää.

Seuraavana syntymäpäivänään hän täyttäisi neljäkymmentäyhdeksän, jos onnistuisi välttelemään pommeja niin kauan. Jo parhaat vuotensa ohittanut, ihmiset sanoisivat, jos tietäisivät. Neljäkymmentäkahdeksanvuotiaana hän oli jo ollut soteleski puolet elämästään, tähteeksi jäänyt, yksi kymmenistä, sadoista tuhansista nähdyistä mutta huomaamattomista joka päivä jokaisen kadun varrella hitaasti ikääntyvistä naisista, jotka olivat naimisissa haamujen kanssa.

Hän pysähtyi vetämään huivinsa solmua tiukemmalle suojaksi kylmyydeltä, kun juna jyrisi sillalla Carpenters Roadin yli yöhön. Työnteässään teräskypäriänsä ylemmäksi otsalla hän manasi hiljaa lentokoneita, jotka surisivat epätasaisesti pimeällä taivaalla. Hän oli ajelehtinut turtana elämässä eteenpäin kaksikymmentäneljä vuotta, ja vasta nyt, kun hän oli joka yö kuolemanvaarassa, hän tunsi olevansa elossa.

Hän vilkaisi jalkakäytävää ja harppasi paloletkutelineen yli. Oikealla puolella oleva talo – se, mitä siitä oli jäljellä – savusi edelleen, mutta eräs toinen ilmalvalvoja oli kertonut hänelle, että talossa asuva vanha rouva oli saatu turvaan juuri ajoissa. Sylvia tunsi tyyppin. ”Ei yksi Hitler saa minua lähtemään omasta vuoteestani”, nainen oli luultavasti julistanut, typerä vanha höpsö. No, väärässä oli, eikö vaan?

Heidän häpäivänään, marraskuussa 1915, oli ollut yhtä kylmää kuin nyt. Sylvia oli tärissyt lainatussa valkoisessa

pitsileningissä ja Robbiella oli ollut tahraton kuninkaallisen kenttätykistön univormu, jonka molemmissa hihoissa oli alikersantin nauhat. Sylvia oli ollut kaksikymmentäkolmevuotias ja Robbie vuoden vanhempi. Robbie oli saanut neljän päivän loman saksalaisten tykkitulituksesta, ja Sylvia oli saanut viettää kaksi päivää aviovaimona ennen kuin Robbie joutui palaamaan takaisin rintamalle. Ja toukokuuhun mennessä Robbie oli kuollut.

Sylvia kuuli kolmen pommin putoavan räjähtäen London North Eastern Railwayn radalle jossain Stratfordin aseman toisella puolella. Saksalainen lentäjä olisi tyytyväinen osuessaan sinne, kuten niin moneen muuhunkin paikkaan West Hamissa, Sylvia mietti. Äänestä päätellen pommit olivat myös isoja, mutta ne eivät olleet hänelle vaaraksi täällä. Hän harkitsisi suojaan menoa vasta, kun pommit alkaisivat putoilla hiukan lähemmäksi.

Tämä ei ollut hänen oma sektorinsa, mutta hän osasi kuvitella, että teollisuutta ja tehtaita täynnä oleva Carpenters Road olisi saksalaisten pommikoneiden toinen tärkeä kohde. Asemavalvoja, hänen esimiehensä ilmavalvonnassa, oli lähettänyt hänet vakituiselta sektoriltaan keräämään tietoja tilanteesta täällä. Vähän aikaa sitten mies oli kehaissut eräälle vierailevalle merkkihenkilölle, että Sylvia oli peloton ja käyttäytyi esimerkillisesti ilmavalvojana pommituksen keskellä, mutta totuus oli, että hän ei vain yksinkertaisesti välittänyt. Mikä oli pahinta, mitä voisi tapahtua? Kyllä, sadan paunan pommi voisi räjäyttää hänet tunnistamattomiksi lihanriekaleiksi Stratfordin takakujille, mutta häntä ei jäisi suremaan aviomies, eivät lapset, eivätkä vanhemmat tai sisarukset. Hänen kuolemansa ei vihloisi

kenenkään sydäntä, hänen poismenonsa ei jättäisi aukkoa, jota olisi mahdotonta täyttää. Vaipueessaan unholaan hän voisi jopa päästä jälleen Robbien luo – kuka tietää?

Juuri ennen siltaa hän näki edessään liekkien kohoavan kohti taivasta vanhalta William Ritchie & Pojat -juuttitehtaalta. Lähestyessään tulipaloa hän vilkaisi kelloaan, joka oli hiukan vaille kolme aamulla, mutta vielä ei ollut tauon aika. Hänen tehtävänsä oli selvittää palomiehiltä vahinkojen laajuus, samoin kuin tiedot mahdollisista uhreista ja räjähtämättömistä pommeista, ja toimitettava sitten raportti ilmavalvonta-asemalle.

Ylitettyään kadun hän pysähtyi, kun jokin kiinnitti hänen huomionsa. Ei taas – eivätkö nämä ihmiset ikinä oppineet? Juuttitehtaan viereisessä talossa alakerran ikkunasta loisti valo kuin majakasta. Tietenkin kuka tahansa idioottikin näkisi, ettei keittiön ikkunasta loistava valo aiheuttaisi suurtakaan vaaraa eikä se ohjaisi Saksan ilmavoimia kohteeseensa, kun aivan naapurissa oli jättimäinen tulipalo, mutta siitä huolimatta Sylvia ei voinut jättää sitä huomiotta. Hänen olisi käskettävä asukkaan sammuttaa valo tai vetää pimennysverho ikkunan eteen. Mikäli joku oli kotona. Ellei ollut, hänen olisi etsittävä poliisi tai palomies murtautumaan taloon – syistä, jotka säännösten laatijat parhaiten tiesivät, ilmavalvojilla ei ollut lupaa tehdä sitä.

Sylvia harppoi talon luo ja aikoi juuri tarttua kolkuttiin, kun hän näki kaksi ovikelloa oven vasemmalla puolella. Talossa oli siis kaksi huoneistoa. Hän painoi alemmaa nappia pari, kolme sekuntia, mutta kukaan ei tullut avaamaan ovea. Hän painoi uudelleen, tällä kertaa pidempään, ja kumartui sitten huhuilemaan postiluukusta. Ei vielääkään

vastausta. Hän kokeili ylempää ovikelloa, mutta mitään ei vieläkään tapahtunut. Hän astui taaksepäin ja katsoi talon toista kerrosta. Kaikki verhot olivat auki ja niiden takana olevat huoneet olivat pimeinä, ja koko talo vaikutti ankealta ja yksinäiseltä. Ärtyneesti huokaisten hän lähti määrätietoisesti kävelemään kadulla kohti tulipaloa. Poliiseja ei ollut näkyvissä, joten hänen olisi pyydetävä joku palomiestä apuun.

Tehdasalueella kiemurteli paloletkuja ristiin rastiin, ja jokaisen letkun päässä oli ryhmä palomiehiä, jotka painiskelivat sen kanssa ohjatakseen tonneittain vettä palaviin rakennuksiin. Miehet olivat niin keskittyneitä tehtäväänsä, etteivät edes huomanneet Sylvian lähestyvän. Etsiessään katseellaan apua hän huomasi erään miehen istuvan yksin portaalla kauempana tulipätsistä. Miehellä oli palomiehen univormun takki, ja lähestyessään Sylvia näki takin rinnuksissa apupalokunnan merkin ja teräskypärässä apupalokunnan kirjaimet AFS. Mies näytti uupuneelta, ja kun Sylvia pääsi riittävän lähelle nähdäkseen miehen silmät, ne näyttivät liekkien valossa tyhjiltä, aivan kuin hänen ajatuksensa olisivat olleet jossain muualla, hyvin kaukana.

”Anteeksi”, Sylvia sanoi. ”Tarvitsisin apua. Oletteko loukkaantunut?”

Hänen kysymyksensä sai miehen hätkähtämään aivan kuin tämä olisi jäänyt kiinni nukkumisesta työvuorossa.

”Minäkö?” mies vastasi ilme kirkastuen ja häivähdys walesilaista korostusta puheessa. ”Ei, en ole loukkaantunut, kultaseni, mutta kiitos kysymästä. Liukastuin hiukkasen tikkailta ja ilmat lähtivät pihalle. Istun vain tässä hetken toipumassa. Miten voin auttaa?”

”Olen Sylvia Parks, ilmavalvoja.”

”Näen sen”, mies vastasi vilkaisten Sylvian kypärää.
”Hosea Evans – apupalokunta, kuten varmasti myös näette.
Mistä on kysymys?”

”Tässä kadun varrella on talo, jossa on valot päällä,
eikä kukaan avaa, kun soitin ovikelloa, joten teidän pitää
murtautua sisään, jotta voimme sammuttaa valon.”

”Murtautua? Miksi minä?”

”Koska palomiehille se on sallittua, mutta ilmavalvojille
ei. Minä en laadi sääntöjä, enkä halua jonkun konstaapelin
pidättävän minua murrosta.”

”Eivät he sellaista tekisi, kultaseni.”

”Eivätkö? He ovat jo ottaneet nokkiinsa siitä, kuka saa
tehdä mitään. He nostivat melkoisen metelin, kun joku
sanoi, että ilmavalvonnan pitäisi heidän sijastaan olla ilma-
hyökkäyksissä vastuussa kaikesta.”

”Paitsi tulipalojen sammutuksesta.”

”Kyllä, hyvä on, paitsi tulipalojen sammutuksesta. Oli
miten oli, teidän täytyy murtautua taloon minun puolestani.
Siellä saattaa olla asukas, joka on loukkaantunut tai ei pääse
jostain syystä ovelle. Siinä tapauksessa hän on vaarassa.”

”Hyvä on”, Evans sanoi ponnistautuen jaloilleen. ”Val-
keus kirkas päällä synkän maan, nyt johdata! Tietä en itse
tunne ollenkaan. Nyt johdata!”

Sylvia tunnisti virren, mutta ei tiennyt, yrittikö mies olla
runollinen vai alentuva.

”Tätä tietä”, hän sanoi. ”Oletteko kotoisin Walesista?”

”Voi kyllä. Sen taitaa kuulla puheesta.”

”Ei se ollut vaikeaa. Tulkaahan nyt – mahdollisimman
nopeasti.”

Sylvia lähti liikkeelle kohti taloa ja Evans ontui hänen vieressään.

”Kyllä te oikeasti voisitte”, mies sanoi.

”Voisin mitä?”

”Murtautua taloon itse. Säännöksiä on muutettu. Teillä on täysi oikeus murskata jonkun piruparan talon ovi etenkin, jos uskotte heidän olevan avun tarpeessa. Ei tällaista nassikkaa siihen tarvita.”

”No, minulle sellaista ei ole kerrottu. Ei kukaan tosin kerro meille muutenkaan juuri mitään – vietämme niin paljon aikaa pimennystä valvoessa, että he varmaan luulevat meidän viihtyvän muutenkin pimennossa.”

”Voi kyllä, hyvin sanottu”, Evans sanoi nauraen, vaikkei Sylvia ollut varma, oliko se aitoa.

”Perillä ollaan”, Sylvia sanoi heidän päästessään talon luo. Hän soitti uudelleen ovikelloa, mutta vastausta ei kuulunut. Hän katsoi Evansia ja osoitti peukalolla kujaa, joka kulki talon vierustaa. ”Tuolla”, hän sanoi. ”Takaportti. Menkäähän sitten.”

Evans nilkutti kujalle valvoja perässään. He kääntyivät kujan päässä toiselle kapealle kujalle, jonka toisella reunalla kohoava tiilimuuri ympäröi talojen takana olevia pieniä pihvoja. Päästessään ensimmäiselle portille mies tarttui siihen ja ravisteli sitä.

”Se on lukossa”, hän sanoi. ”Haluatteko, että murran sen?”

”En”, Sylvia vastasi. ”Emme halua aiheuttaa enempää vahinkoja kuin on pakko. Tuo muuri näyttää kiivettävältä, joten alkakaahan kavuta.”

Evans näytti yhtäkkiä saavan ketteryytensä takaisin, ja yllätyksekseen Sylvia näki miehen kiipeävän helposti

muurin yli. Hän seurasi miestä kiitollisena tukevan tweed-päällystakin ja nahkahansikkaiden tarjoamasta suojasta ja siitä, että monien naispuolisten kollegoidensa tavoin hän oli alkanut käyttää pitkiä housuja ilmahyökkäysten alkamisen jälkeen.

Takapihan laidalla oli Anderson-suoja, joka oli upotettu maahan vaadittavaan syvyyteen ja peitetty mullalla. Sylvia valaisi taskulampullaan suojaa mutta totesi sen tyhjäksi. Käveltyään talon takaovelle hän kokeili kahvaa. Ovi oli lukossa.

”Avatkaa se, olkaa hyvä”, hän sanoi Evansille.

”Selvä pyy”, Evans vastasi ja otti palokirveen vyöllään roikkuvasta kotelosta. Mies työnsi terän piikkipään oven ja karmin väliseen rakoon, ja parin rykäyksen jälkeen ovi antoi periksi. Hän työnsi sen auki ja viittasi ritarillisesti Sylviaa astumaan ensimmäisenä sisään.

Sylvia astui mitään puhumatta apukeittiöön. Siellä oli pimeää, mutta hän näki valon loistavan keittiön johtavan oven alareunasta. Hän jatkoi matkaa Evans perässään. Keittiökin oli tyhjä. Hän veti pimennysverhot ikkunan eteen, jätti valot päälle ja meni eteiseen. Vasemmalla oli avoin ovi, joka johti todennäköisesti olohuoneeseen. Sielläkin oli pimeää, mutta mennessään huoneeseen hän valaisi sitä taskulampullaan nopeasti. Ensimmäiseksi hän näki oman taskulamppunsa häikäisevän heijastuksen peilistä – se oli vaatekaappi. Tajuttuaan olevansa makuuhuoneessa hän tähtäsi taskulampulla vuodetta.

Hän pysähtyi ja henkäisi tahtomattaan. Sängyn vieressä lattialla makasi hahmo, joka oli helposti tunnistettavissa ruumiiksi, jolla oli päällään neulepusero ja pitkät housut.

Hahmo oli käpertynyt kyljelleen, kasvot paljaita, kiiltäviä lattialautoja vasten. Asento oli luonnoton, toinen käsivarsi oli vääntynyt taaksepäin, ja päätä peittivät pörröiset, vaaleat hiukset.

”Katsokaa”, Sylvia kuiskasi Evansille. ”Se on nainen.”

Hän polvistui hahmon viereen ja ravisteli tätä varovasti, mutta nainen ei liikahtanutkaan.

”Hän taitaa olla tajuton”, Evans sanoi. ”Näyttää pyörtyneeltä.”

Sylvia tarttui naisen olkapäähän ja henkäisi taas terävästi käännettyään tämän selälleen.

”Paljon pahempaa”, hän sanoi. ”Katsokaa tuota hänen kaulansa ympärillä. Näyttää siltä, että hänet on kuristettu.”

LUKU 2

Kello oli neljännestä vaille neljä aamulla, kun rikoskomisario John Jago saapui paikalle. Hän ei ollut erityisen hilpeällä tuulella. Kun pommien räjähdykset olivat loppuneet ja jonkinlainen hiljaisuus oli laskeutunut, hän oli yrittänyt saada edes hiukan nukutuksi Anderson-suojansa kosteassa hautakammiossa, kunnes oli havahtunut jumalattomaan meteliin. Sen oli saanut aikaan univormupukuinen konstaapeli, joka oli koputtanut pampullaan pontevasti suojan aaltopeltiseinä.

”Anteeksi, sir”, yllätysvieras oli sanonut. ”Teitä tarvitaan Carpenters Roadilla. Rautatiesillan lähellä olevan juutti-tehtaan viereisestä talosta on löytynyt ruumis.”

”Mitä?” Jago oli kysynyt, kun hän oli ponnistellut ylös epämukavasta vuoteestaan ja kurkistanut ulos suojasta.

”Vilunkipeliä epäillään”, konstaapeli oli lisännyt draamaattisen synkkään sävyyn. ”Konstaapeli Gracewell on siellä odottamassa teitä, sir, ja vartioimassa taloa.”

Jago oli kiittänyt miestä niin kohteliaasti kuin pystyi. Ei paras mahdollinen alku maanantaiaamulle, mutta miesparka hoiti vain velvollisuuksiaan. Hän oli vetäissyt nopeasti vaatteet päälleen ja haronut hiuksiaan kammalla ennen kuin oli lähtenyt autollaan rikospaikalle.

Carpenters Roadilla konstaapeli Gracewell oli odottamassa häntä, mutta rikoskonstaapeli Cradock loisti poissaolollaan.

”Huomenta, sir”, Gracewell toivotti. ”Olen pahoillani, että jouduimme häiritsemään teitä, mutta kuolema vaikuttaa epäilyttävältä.”

”Missä rikoskonstaapeli Cradock on?” Jago kysyi. ”Herätittekö te hänetkin?”

”Otin yhteyttä asemalle, sir – kadun varrella oleva yleisöpuhelin toimii edelleen. Eikö Cradock asu poliisi-asuntolassa? He ovat luultavasti jo kertoneet hänelle. He lupasivat yrittää saada patologin kiinni sairaalasta ja pyytää häntä tänne mahdollisimman pian, mutta hän ei ole vielä saapunut. Asemalla luvattiin lähettää myös poliisilääkäri paikalle, mutta ilmeisesti hän ei ole viime aikoina vastaillut kovin innokkaasti puhelimeensa öisin.”

”Älä vain sano – ilmeisesti häntäkään ei ole näkynyt.”

”Aivan niin, sir.”

”No, ryhdytään töihin”, Jago sanoi. ”Mitä sinä tiedät?”

”Vainaja on nuori nainen, sir. Näyttää siltä, että hänet on murhattu. Vainajan löysi tuosta talosta ilmavalvoja nimeltään rouva Sylvia Parks, mutta hän joutui lähtemään tehdäkseen raportin ilmavalvonta-asemalle. Sanoin hänelle, että te haluaisitte puhuttaa häntä, mutta hän ei ole palannut takaisin.”

”Mitä sanottavaa hänellä oli ennen kuin hän häipyi?”

”Hän sanoi, että alakerran huoneistossa paloivat valot, eikä kukaan avannut, kun hän soitti ovikelloa, joten hän pyysi palomiestä murtamaan oven, ja silloin he löysivät naisen kuolleena. Palomies on edelleen täällä – Evans

nimeltään. Käsken hänen jäädä, kunnes te tulisitte. Hän odottaa tuolla, kadun toisella puolella.”

”Hyvää työtä. Minun on parasta mennä sisälle vilkaisuun ruumista.”

”Olen kovin pahoillani, sir, mutta se ei ole siellä.”

”Ei talossa vai ei missään?”

”Ei talossa, sir. Pelkäänpä, että se on siirretty pois löytöpaikalta.”

”Loistavaa, juuri sitä me kaipasimme.”

”Olisin varmistanut, ettei kukaan koskisi siihen tai siirtäisi sitä ennen teidän tuloanne, mutta valitettavasti minun päästessäni paikalle se oli jo tehty. Ruumis on tuolla jalkakäytävällä, muurin vieressä. Se on peitetty huovalla.”

Jago aikoi juuri ilmaista mielipiteensä kansalaisista, jotka kuvittelivat olevansa avuksi liikutellessaan ruumiita, kun hän näki Cradockin kiiruhtavan heidän luokseen.

”Hyvää huomenta, Peter”, hän sanoi rikoskonstaapelin tullessa. ”Kovin ystävällistä liittyä seuraamme.”

”Olen tosi pahoillani, pomo. Minun täytyi...”

”Sama se, olet nyt täällä, ja meillä on töitä tehtävänä. Tom Gracewell kertoi juuri, että ruumis on jo siirretty, ja meidän pitää jututtaa palomiestä.”

”Kyllä, sir.”

”Uskoisimme, että selviydymme nyt ilman sinua”, Jago sanoi virkapukuiselle konstaapelille. ”Sinulla on varmasti parempaakin tekemistä kuin roikkua täällä odottamassa rikostutkijoiden tuloa. Kiitos avustasi – olet toiminut aivan oikein.”

”Kiitos, sir. Palomieskin haluaisi luultavasti myös päästä lähtemään – hän on ollut töissä koko yön.”

”Hyvä on, me puhumme heti hänen kanssaan. Siinä kaikki.”

Konstaapeli Gracewell nyökkäsi, kiitti vielä Jagoa ja lähti kävelemään Stratford High Streetin suuntaan.

”No niin, Peter”, Jago sanoi Cradockille, ”ryhdytään töihin. Uhri on nuori nainen, ja ilmeisesti näyttää siltä, että hänet on kuristettu. Ilmavalvoja ja palomies löysivät hänet, mutta valvoja joutui toimittamaan asemalleen raportin, eikä hän ole vielä palannut takaisin. Palomies on tuolla, joten katsotaan ensin, mitä kerrottavaa hänellä on.”

He ylittivät kadun ja menivät palomiehen luo, joka istui maassa ja nojasi puutarhamuuriin. Mies nousi seisomaan heidän lähestyessään.

”Herra Evans?” Jago kysyi.

”Minä olen”, palomies vastasi.

Jagon mielestä Evans kuulosti yllättävän hilpeältä mieheksi, joka oli sammuttanut koko yön tulipaloja ilmahyökkäyksen aikana.

”Minä olen rikoskomisario Jago West Hamin rikospoliisista”, hän esittäytyi, ”ja tämä on rikoskonstaapeli Cradock.”

”Hyvää huomenta, arvon herrat. Hosea Evans palveluksessa. Teidän täytyy valitettavasti suoda sotku anteeksi.” Hän viittasi kohti takanaan olevaa juuttitehdasaluetta ja sen raunioituneita rakennuksia, jotka hehkuivat punaisina pimeässä. ”En usko, että tämä on aivan sitä, mitä maineikkaalla maanmiehelläni oli mielessä pyytäessään, että annetaan tulen palaa.”

”Mitä?”

”Kotilieden tuli, kyllähän te tiedätte Ivor Novellon? *Keep the Home Fires Burning.*”

Evans lauloi Novellon viime sodan aikana säveltämän kappaleen ensimmäisen säkeen täyteläisellä baritonilla.

”Ymmärrän”, Jago sanoi. ”Kyllä, se kappale – hyvin koskettava. Mutta luultavasti suosituimpi kotona kuin rintamalla. Olenko siis oikeassa olettaessani, että te olette kotoisin Walesista?”

Evans nauroi. ”Pitää paikkansa. Jos ääni ei paljasta, nimi viimeistään tekee sen.”

”Ilmeisesti te löysitte ruumiin.”

”No, tarkkaan ottaen sen löysi ilmavalvoja, mutta minä olin hänen kanssaan.”

”Ja mihin aikaan se oli?”

”Muistaakseni kolmen kieppeillä.”

”Mistä löysitte ruumiin?”

”Se oli tuolla, talossa numero 28, alakerran huoneistossa. Makuuhuoneessa – joka on alun perin ollut olohuone.”

”Ja voisitteko kertoa, miksi siirsitte ruumiin?”

”No, me oikeastaan luulimme, että oli pakko. Naapuritontin tulipalo näytti näet siltä, että se voisi levitä, joten jouduimme päättämään nopeasti, jättäisimmekö naisen sinne ja ottaisimme riskin, että tuli voisi tuhota todisteet tekijästä, vai siirtäisimmekö hänet ulos. Niinpä me siirsimme hänet. Kannoimme hänet ulos ja peitimme huovalla ihan kunnioituksesta – siis kunnioituksesta kuolleita kohtaan. Ilmavalvoja sanoi etsivänsä poliisin, ja minä palasin jatkamaan töitäni. Mutta kuulkaa, enkö voisi kertoa tätä kaikkea teille myöhemmin? Haluaisin päästä jo lähtemään, jos teille vain sopii.”

”Ei, teidän täytyy näyttää minulle, mistä löysitte naisen. Minä...”

MURHA PIMEYDEN TURVIN

Lokakuu 1940. Pommit putoavat taivaalta, ja Itä-Lontoon Stratford värisee sirpaleiden alla. Kun kaupungin ylle laskeutuu pimeys, ilmapuolustusvalvoja Sylvia Parks huomaa, että yhdestä talosta kajastaa kielletty valo. Kukaan ei vastaa koputukseen ja sisällä odottaa järkyttävä näky – nuori nainen makaa kuolleena, silkkisukalla kuristettuna. Rikoskomisario John Jagolle tapahtuma tuo mieleen muistoja kauhistuttavasta Sohon kuristajasta, joka murhasi neljä naista muutama vuosi sitten, mutta jota ei ole koskaan saatu kiinni. Voisiko näillä tapauksilla olla yhteys?

Stratfordin murha jatkaa historiallista Blitz-dekkarisarjaa, jossa rikoskomisario John Jago tutkii rikoksia Lontoon synkillä kaduilla sodan langettaessa varjonsa kaiken ylle.

© Mark Wilson

Lontoossa asuva Mike Hollow (s. 1953) on työskennellyt mm. toimittajana, kääntäjänä ja copywriterina. Hän rakastaa viihdyttävien tarinoiden luomista ja on nykyään täysipäiväinen kirjailija. *Stratfordin murha* on neljäs häneltä suomennettu teos ja se jatkaa sota-ajan Lontooseen sijoittuvaa historiallista Blitz-dekkarisarjaa.

ISBN 978-952-403-702-0

84.2

www.bazarkustannus.fi